



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **K. K.**, zast. Mgr. Petrem Chamrádem, advokátem se sídlem Rožnovská 240, Frenštát pod Radhoštěm, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2019, č. j. MSK 55732/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 6. 2021, č. j. 59 A 11/2019-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl rozhodnutím Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 1. 4. 2019, č. j. MMFM 51098/2019, shledán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1., písm. i) bod 1. a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že v rozporu s § 5 odst. 1 písm. a), § 47 odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. g) zákona o silničním provozu jako řidič mající účast na dopravní nehodě, o které mohl a měl vědět, neprodleně nezastavil vozidlo, nese-psal společný záznam o dopravní nehodě a z místa dopravní nehody odjel bez registrační značky na přední části vozidla.

[2] Žalobce se výše popsaných přestupků dopustil tím, že dne 4. 12. 2018 v 16:15 hod. v obci Frýdek-Místek, na ulici Husova, na úrovni Střední školy gastronomie, oděvnictví a služeb, chtěl se svým vozidlem tovární značky Škoda Felicia, X, podélně zaparkovat

k pravé krajnici, a to v době, kdy na toto místo již najížděla řidička s osobním vozidlem tovární značky Audi A4 Cabriolet, X Řidička najela před uvedené volné místo a začala na něj couvat, přičemž žalobce se svým vozidlem na toto místo částečně šikmo najel a následně levou přední částí vozidla narazil do levé zadní části vozidla Audi. Po daném střetu žalobce prudce vycouval zpět na pozemní komunikaci a odjel. Jelikož k nehodě došlo až po setmění, řidička vozidla Audi nezjistila na svém vozidle žádné poškození a z místa nehody také odjela. Následující den, tj. 5. 12. 2018, však na svém vozidle zjistila poškození zadního nárazníku, a proto dopravní nehodu dodatečně osobně oznámila Policii ČR, které rovněž předala tabulku registrační značky vozidla žalobce, neboť tato mu při dopravní nehodě na pozemní komunikaci upadla. Z Protokolu o nehodě v silničním provozu ze dne 5. 12. 2018 vyplývá, že policisté na vozidle žalobce zjistili poškození levé strany předního nárazníku, plastového rámečku registrační značky v levém horním rohu a přední tabulky registrační značky, kdy toto poškození výškově a typově odpovídá poškození zadního nárazníku vozidla Audi. Na vozidle Audi bylo zjištěno poškození levé strany zadního nárazníku a otěr laku, což odpovídá výškově i svým charakterem nárazu vozidlem žalobce. Magistrát města Frýdku-Místku žalobci za toto jednání uložil pokutu ve výši 6 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] O odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodl tak, že vypustil výrok II. týkající se spáchání přestupku podle § 47 odst. 3 písm. g) zákon o silničním provozu, neboť nelze žalobce trestat za nesplnění povinnosti sepsání společného záznamu o dopravní nehodě, když je zřejmé, že z místa dopravní nehody ihned odjel. Z toho důvodu snížil pokutu z 6 000 Kč na 5 000 Kč a ve zbytku rozhodnutí magistrátu potvrdil.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tato byla v záhlaví uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta. Krajský soud přisvědčil správním orgánům, neboť neměl pochybnosti o tom, že ke škodě na vozidlech došlo, a tím pádem i k naplnění všech definičních znaků dopravní nehody podle § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu. Řidič je povinen neprodleně zastavit vozidlo při účasti na dopravní nehodě, a to bez ohledu na intenzitu srážky a výši způsobené škody. Tím, že žalobce tuto povinnost opomenul a nezjistil, že při nárazu ztratil registrační značku, porušil povinnost zkontrolovat technický stav svého vozidla. Na závěr krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, týkající se moderační sankce, s tím, že neshledal uložený trest jako nepřiměřený, neboť byl uložen na samé spodní hranici zákonné sazby.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) v celém rozsahu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., navrhl jeho zrušení a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

[6] Stěžovatel namítá nesprávné posouzení právní otázky spočívající v aplikaci § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu ve vztahu k pojmu „dopravní nehoda“, neboť dle něj nedošlo k naplnění posledního definičního znaku dopravní nehody, a to vzniku škody.

pokračování

Stěžovatel tvrdí, že nebyl prokázán vznik škody, ani že k odpadnutí značky došlo v důsledku střetu, a že není zřejmé, zda řidička druhého vozidla již dříve nejezdila s poškozeným nárazníkem. Dále namítá, že uložený trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců je nepřiměřený, a to s ohledem na jediný spáchaný přestupek, kterým byla jízda bez registrační značky. Stěžovatel má za to, že jím navržená moderace správního trestu je namístě.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření stručně navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné, přičemž rozhodnutí o odkladném účinku kasační stížnosti ponechal na úvaze Nejvyššího správního soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně převyšuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (k uplatnitelnosti tam vyslovených názorů na současnou právní úpravu srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28). Podstatný přesah bude dán pouze v případech, kdy se kasační stížnost (1) týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu anebo (2) právních otázek řešených dosavadní judikaturou rozdílně. Podstatný přesah zájmů stěžovatele bude dán (3) rovněž v případě potřeby učinit odklon od ustálené judikatury. Konečně bude kasační stížnost přijatelná (4) tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Zároveň však platí, že Nejvyšší správní soud není v rámci hodnocení přijatelnosti povolán přezkoumávat *jakékoliv* pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení *tak výrazné intenzity*, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. V rámci posouzení přijatelnosti také z povahy věci není místo pro plnohodnotný věcný přezkum napadeného rozhodnutí, tudíž se v uvedené souvislosti Nejvyšší správní soud omezuje na případy *zjevných* pochybení krajského soudu.

[11] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost se týká právní otázky rozsahu výše škody při dopravní nehodě, tj. naplnění všech definičních znaků pojmu „dopravní nehoda“ ve smyslu ustanovení § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu, kterou judikatura NSS doposud neřešila, je dán podstatný přesah zájmů stěžovatele. Kasační stížnost je proto přijatelná, avšak nedůvodná.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil mj. důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., proto se NSS zabýval nejprve touto námitkou. Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje

na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Stěžovatel blíže nespecifikuje, v čem spatřuje naplnění důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud však žádné vady spočívající v nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí neshledal.

[13] Z ustálené judikatury NSS vyplývá, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při utváření právního závěru a proč považuje argumentaci účastníků řízení za nesprávnou (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, či ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, obdobně též nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06). V projednávané věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný. Krajský soud přehledným a srozumitelným způsobem vysvětlil, z jakých důvodů dospěl ke svým závěrům. Pouhý nesouhlas stěžovatele se závěry krajského soudu nepředstavuje důvod pro jeho zrušení pro údajnou nepřezkoumatelnost.

[14] Co se týče nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem (kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), Nejvyšší správní soud neshledal, že v projednávané věci došlo k nesprávnému posouzení právní otázky, uvedených přestupků stěžovatele či k příliš formalistickému výkladu pojmu „dopravní nehoda“ dle § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu. Úvaha stěžovatele, že v důsledku nesprávného výkladu právního pojmu „dopravní nehoda“ mohlo dojít k nesprávnému posouzení, je tak lichá.

[15] Dopravní nehodou je podle § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu nezamýšlená, nepředvídatelná událost (1. *definiční znak*) v silničním provozu na pozemní komunikaci (2. *definiční znak*), způsobená dopravním prostředkem (3. *definiční znak*), která má škodlivý následek na život a zdraví, nebo na majetek (4. *definiční znak*). Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že výše škody není definičním znakem dopravní nehody, takže na její výši při dopravní nehodě nezáleží. Rozhodné je, že dojde k faktickému vzniku škody na majetku, která je v přímé souvislosti s provozem vozidla, a to i v případě, kdy se již jeden z dopravních prostředků nepohyboval, ale příčinná souvislost byla zachována (srov. rozsudek Nejvyšší soudu ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. 25 Cdo 3925/2013 nebo NOVOPACKÝ, Daniel. *Zákon o silničním provozu: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2022, s. 332. ISBN 978-80-7676-494-1).

[16] Stěžovatel tvrdí, že při srážce nedošlo ke škodě na majetku (tj. na vozidlech účastníků dopravní nehody), což byl schopen posoudit vizuálně při odjíždění z místa střetu. Má za to, že není naplněn poslední definiční znak vzniku škody, a proto vůbec nemohlo jít o dopravní nehodu dle dotčeného ustanovení zákona o silničním provozu.

[17] Z Protokolu o nehodě v silničním provozu Policie ČR ze dne 5. 12. 2018 však bezesporu vyplývá, že „policisté na vozidle žalobce zjistili poškození levé strany předního nárazníku, plastového rámečku registrační značky v levém horním rohu a registrační značky, kdy toto poškození výškově a typově odpovídá poškození zadního nárazníku vozidla Audi, a na vozidle Audi bylo zjištěno poškození levé strany zadního nárazníku a otěr laku, což odpovídá

pokračování

výškově i svým charakterem nárazu vozidlem žalobce“ (srov. napadený rozsudek krajského soudu, bod 7.). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že v projednávané věci je z obsahu správních spisů a provedených důkazů (tj. zejména Protokolu o nehodě v silničním provozu Policie ČR a fotodokumentace) zřejmé, že škoda na vozidlech účastníků dopravní nehody vznikla, a proto jsou naplněny všechny definiční znaky dopravní nehody dle § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu. V důsledku toho se na stěžovatele vztahuje i povinnost vyplývající z následujícího odstavce 2 písm. a), podle kterého byl jako řidič, který měl účast na dopravní nehodě, povinen neprodleně zastavit vozidlo, a splnit i další zákonem stanovené povinnosti, např. spolupracovat při zjišťování skutkového stavu, což však neučinil. To vše bez ohledu na skutečnost, jaká je výše způsobené škody, neboť rozhodující je její samotný vznik, tj. jakákoliv ztráta na majetku, jak tomu bylo v daném případě.

[18] Stěžovatel dále namítá nepřiměřenost uloženého správního trestu, kdy uložený trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na 6 měsíců je s ohledem na okolnosti věci nadměrně přísný, a proto navrhuje jeho moderaci. Z výše uvedeného (odst. [15] až [17] tohoto rozsudku) je zřejmé, že stěžovatel úmyslně naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bodu 1. zákona o silničním provozu, tj. opomenutí povinnosti neprodleně zastavit vozidlo jako řidič mající účast na dopravní nehodě, avšak souběžně naplnil i skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1. zákona o silničním provozu, tj. řízení vozidla bez registrační značky. Stěžovatel mohl a měl vědět, že v důsledku jakéhokoliv střetu může dojít k upadnutí registrační značky a byl tedy povinen zkontrolovat technický stav vozidla. S ohledem na to, že tak neučinil, popř. pouze „vizuálně při odjíždění“ provedl kontrolu druhého vozidla, nezachoval potřebnou míru opatrnosti a dopustil se přestupkového jednání ve formě nedbalosti ve smyslu § 15 odst. 3 písm. b) zákona č. 250/2016, o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že stěžovatelovo tvrzení, že trest je příliš nepřiměřený s ohledem na „mizivou intenzitu společenské škodlivosti“ přestupků, tak není správné. Stěžovatel se dopustil jak úmyslného, tak i nedbalostního přestupkového jednání, pro které mu byl uložen správní trest, a to na samé spodní hranici zákonné sazby, jak správně uvádí i krajský soud v napadeném rozsudku.

[19] NSS připomíná, že při soudní moderaci správního trestu krajský soud nahradí uvážení správního orgánu o výši trestu vlastní úvahou (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2008, čj. 4 As 37/2007-119). To ale neznamená, že správní soudy přistoupí k soudní moderaci pokaždé, pokud se jim výše pokuty jeví jako nepřiměřená. Zákonným požadavkem moderace soudem je, aby správním orgánem uložený trest byl *zjevně nepřiměřený*, tedy takový trest, který vzhledem k okolnostem konkrétnímu případu výrazně či silně vybočuje. Podstatou soudní moderace tedy není hledání „ideální“ výše sankce. Smyslem je korekce, pokud sankce zjevně neodpovídá zobecnitelné představě o její adekvátnosti a spravedlnosti, přestože správní orgán uložil sankci v zákonném rozmezí, dodržel všechny zásady pro její ukládání a zvážil všechna hlediska pro její individualizaci (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2022, čj. 9 Ads 97/2021-39, odst. [30]). Zohledňuje se zejména závažnost přestupku, význam chráněného zájmu, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu je rozhodující intenzita skutkových okolností, s jakou

přestupce porušil právem chráněné hodnoty a zájmy, nikoli skutková podstata deliktu (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2020, čj. 4 As 104/2020-38, odst. [23]).

[20] Nejvyšší správní soud v projednávané věci souhlasí s krajským soudem, že uložená výše pokuty není *zjevně nepřiměřená*. Stěžovateli byl uložen trest na samé spodní hranici zákonné sazby, který svou intenzitou plní dostatečný represivní i výchovný účinek, aby se stěžovatel napříště obdobného jednání zdržel a aby si uvědomil, že je nezbytné dodržovat předpisy upravující bezpečnost a plynulost silničního provozu.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[22] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl usnesením ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 As 172/2021-29, jímž byl odkladný účinek přiznán. Nynějším rozsudkem se řízení o kasační stížnosti končí, přičemž skončením řízení dle § 73 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. pomine i přiznaný odkladný účinek kasační stížnosti.

[23] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, věty první, s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu